

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' εικοτόν μισροίντες χρόνον
έδρουόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ενήκονσα,
όλο γιά τήν Ανόρθισι θά περνοδ' ή γλώσσα.

Τού Δεκεμβρίου τριανταοία,
ειρήνη, κάμα και νημερία.

Χίλια κι' ένενήντα τρία κι' έκατό,
τόν καινούργιο χρόνο μ' έλους χαϊρετώ.

Τά Κάλαντα τά φεστινά, πού 'μοιάζουν σάν τά περουνά.

Νά σάς τά πούμε;

Πίστε τα...

Θά σάς τά πούμε πάλι,
πού Τούρκος νά σάς π'ή' στ' αὐτί και Φράγγκος' στο κεφάλι.

Άρχιμηνά κι' άρχιχρονα,
— ό κόσμος έλος' στα πανιά —
κι' άρχή καλός μας χρόνος,
κι' άλλος καινούργιος πόνος.

Χρόνος παλιός εξέφτισε
άφου κι' αὐτός μας έφτυσε,
κι' έρχεται νέος τώρα
μ' εύχας πολλές και δωρα.

Άκουει κρότους δυνατούς,
άκουει τόσα ξαφνικά,
κουτάζει' στη γραμμή Στρατούς
φτεγασμένους άλλά Γαλλικά.

Βλέπει παράτα και γιορτή,
βλέπει και πλούτη' στο χαρτί
κι' από τή μυίγα ζύγι,
και πάντερά του σφιγγει.

Καινούργιος χρόνος προχωρεί
μέσα σ' αὐτή τή φύρα,
και' στους Ρωμηούς φιλοδωρεί
Συντάγματα καινούργια.

Κι' όρμίζονται πολλοί σ' αὐτά
τά νέα καθεστώτα
δει θά κλέβουν δυνατά
καθώς και με τά πρώτα.

Άρχιμηνά κι' άρχιχρονα
— φρέναζε, πόλεμο φονιά —
κι' άρχή καλός μας χρόνος,
στην πλάσι του κλαυθιδανός.

Χρόνος τρελλός χειροκροτεί
τήν άερωδή μαννα,
όπου περήγ γεϊλε κι' αὐτή
νέλλουν άεροπλάνα.

Νέος χρόνος ρίχνει τράκικς
και βροντῆ με σακαράκικς,
και με θώρακς πολέμων
συγκλονίζει Δύσι και Άξιεν.

Αἰμ' από τά χέρια στάζει,
νέους κερανοούς βρατάζει,
σκούζει με χωνιά και τρόμπκας,
κι' από πάνω πέφτουν μπόμπκας.

Δράματα σκλιπίζει φόνων
νέα Ταρταρεία τρόμπκας,
κι' ό Ρωμηός προβάλλει μόνων
με τήν νυκτικιά του ρόμπκας.

Άγριος βρυχάται δαίμων
καταστρεπτικόν πολέμων,
δάκρυκς παντού κυλούν
'στην πολυπάθη τήν πλάσι,
μόνον οι Ρωμηοί γελούν
με τήν άφογή των στάσι.

Μόνων τους Ρωμηούς λαμπρώνει
άτελεύτετος ειρήνη,
και χωρίς παροξισμούς
πάνε τώρα κοῦτσι κοῦτσι
με Στρατών οργανισμούς
και με ναργίλε μακροῦτσι.

Διαρκής ουδετερότης,
λάτραι τῆς ειρήνης πρώτης,
διαρκή ρεψίματα.

Ύμνοι πάντα τῆς ειρήνης,
και τῆς δόξης των κοιλίας
δικραή τριψίματα.

Νέος χρόνος πηδνακός,
άρεμακός, φρικτός,
χρόνος αιματοσταγής
ηληθών ειρήνης γάρας
δίνει μόνων τῆς μητέρας
τῆς κλακισιωτάτης γῆς.

Νά σὰς τὰ ποίμα;

Ίπίστε τα...

Θά σὰς τὰ ποίμα πάλι,
πού Γ' άλλος νά σὰς π' ἤστ' αὐτὶ καὶ Ἐγγλέζος ἐστὸ κεφάλι.

Ἀρχιμηχὰ καὶ ἀρχιχροναὶ
— δόξα στὴς δόξας τὴν γωνιά —
καὶ ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
πού φέρεται σωφρόνως.

Τῆς μάνας τῆς ἐρατεινῆς
τὴν στάσιν τὴν γεραίρεν
κάθε προστάτης συγγενῆς,
πούνα δέξι τῆς χέρι.

Ἐλπίει μπράβο, μίλλ μερεῖ,
ἄλλα γι' αὐτὴν συναΐζουν,
καὶ ἀπὸ τῆς Πόλις τὸ Τσακσεὶ
ἔφερεμ τῆς φωνάζουν.

Ξαπλώνουσαι ἐστὸν καφενὲ
καὶ ψύλλους καλλιγόνους,
καὶ εἰρήνης ψάλλεις ἀμεινὲ
καὶ κόσμο ξελιγόνους.

Ποτὲ σου δὲν ἐπιორκεις,
σὲ διακρίνει διαρκῆς
πρὸς τὴν εἰρήνην πίστις.

Βροντᾶς μονάχα γιὰ λεφτὰ
καὶ εὐσημα πέριους ζηλευτὰ
διαγωγῆς ἀρίστης.

Κι' ἂν θέλῃς νάσαι προσφιλιῶς,
καὶ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς
νά μὴ χαλᾶς χατάρια.

Μὲ τούτῃ τῇ διαγωγῇ
θὰ δῆς νά μεγαλώσῃ ἡ γῆ,
πούνα γιὰ πανηγύρια.

Χωρὶς ἀπειθεῖα καμμιὰ
νά δείχνῃς πάντα φρονιμικὰ
ἐστὸς συγγενεὶς καὶ σ' ἴλους.

Κι' ἔμενι θὰ σὲ λατρεύουμε
καὶ δὲν θ' ἀπαγορεύουμε
νάχῃς Στρατοῦς καὶ Στόλους.

Μὲ μιάς ἐληθῆς εἰρηνικῆς αἰμοσταγῆ κλωνάρια
καινούριος χρόνος ἔρχεται νά κἀν τὰ δικά του,
βλέπει σταυρούς νά πολεμοῦν μὲ τὰ μισὰ φεγγάρια
καὶ ὁ κόσμος πάλι ἔρισκεται ἐστὰ φεγγαριάτικα του.

Ἐχει πολλοὺς γιὰ δέσμο, μὰ καὶ πολλοὺς γιὰ λύσιμο,
κτυπᾷ σὲ φεροκάλυθα, κτυπᾷ καὶ σὲ παλάτια,
καὶ ἐρώτησε περιεργὸς γιὰ τῆς Διπλῆς τὸ κλεισίμο,
καὶ τούπαντιζκομπιστινικὸ καὶ παῖ ἐστὰ κομμάτια.

Ἀρχιμηχὰ καὶ ἀρχιχροναὶ,
— στρέψε, μορὲ καχπὲ ντουνηὰ —
καὶ ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
— ἐστὴ γῆ τοῦ Παρθενῶνος. —

Στρέψε νὰ δῆς ὄργανωτάς,
στρέψε νὰ δῆς ἀνορθωτάς,
νά δῆς καὶ ἐστὴν Ἀθῆνας
πολιτικὰ Καζίνια.

Τὶ συνωμοτὰ, τὶ σφαγαὲς
προβαίνουν μ' ἔγχειριδία,
καὶ ἀντάρκα νέας ἐκλογῆς
καὶ κάλπαις καὶ σφαιριδία.

Μέσα σὲ σάλους καὶ σφαγαὲς,
μέσα εἰς τέτοια μπόρα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τῆς ἐκλογῆς
ὁ κόσμος θάχῃ τώρα.

Γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς μὰ γελικετὴ
πρωτοχροναὶ προβόλλει,
καὶ ἡ Ρωμηοσύνη ἡ θαμικετὴ
ἐστὸ φόρτε τῆς καὶ πάλι.

Κόσμο σὺ τῆς ὀφθλίου,
τῶν πολεμῶν, τῶν αἱμάτων,
ἔδες τὴν γῆν τοῦ μεγαλειῶν,
τῶν εἰρηνικῶν ἀρμάτων.

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα κέττα
πάλι καμαρώνεται,
πότε τίρτασ, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρώνεται.

Ἐκλογαὶς ἔζυνοῦν καὶ ἔμεξ,
πού προμαζόμε το φέσι,
καὶ ἔτομος ὁ λουκομιάς
περιμένωμ νὰ πείσῃ.

Ἐύχασε, ντουνηὰ, καὶ ἡ πλέσις
μαχητῶν ἀεροφάγων,
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσις,
μέν εἰρηνικὸς παράγων.

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα πάστα
μ' ἐκλογῶν σικρῆ σαντούρια,
καὶ φασκέλωστα καὶ βράστα,
τὰ παλῆ καὶ τὰ καινούρια.

Τὸ Κουδέρονο τὰ λέει καὶ σιγῶν ἀγελαῖος.

Ἄη—Βασίλης ἔρχεται μέσα ἐστὶ φακερία
ἀπὸ τῆν Καισερεία.

Κι' αὐτὸς πρελλά χειροκροτεῖ
τῆς Κρητῆς τὸν Λευτέρη,
καὶ κομματιάζει καὶ πατεῖ
κάθε παλῆ τερτέρη.

Ἄη—Βασίλης χειροτᾷ
μια καινούρια στάνη,
πού τόσα κόλπα δυνατὰ
ἐστὸς ἐλλοχῶντας κάνει.

Φέρνει καὶ ζάχαρη φτηνὴ,
καὶ στέκεται καὶ προσκυνεῖ
νομοσχεδίων κόψα,
καὶ κάποιοι σκούζουμι πλόψα.

Δίνει καὶ τράπουλας χαρτιὰ ἐστὸν πύκτη τὸν Κρητικὰ
νά φέρῃ τίρτσους μερικὸς
πληρεξουσίου Κρητικὸς,
πού θέλουν τὴν Ἀνὸρθωσι νὰ κόψουν μὲς ἐστὶ γλύκα.